

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Václav VLČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

Brno, 26. 9. 2024
sp. zn. Zin 151/2024

P N.
trvale bytem
XY,
XY
t. č. P.O.BOX 1,
789 53 Mírov

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“)

Vážený pane N.,

Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 informačního zákona obdržel dne 18. 9. 2024 Vaši žádost o poskytnutí informace, sp. zn. vide supra (dále jen „projednávaná žádost“), v následujícím znění (přepis písemné žádosti):

„1. Žadatel dle zákona o svobodném přístupu k informacím č. 106/1999 Sb. (dále jen INFZ) požaduje přímé poskytnutí následujících informací ve smyslu ustanovení §6/2 INFZ:

2. Poskytnutí informací povinného, a sice spisových značek a rozhodujících soudů u rozhodnutí, vybraných za judikáty R 44/1960, R 10/1963 a B 1/1986-14? Tyto judikáty byly, mimo jiné, publikovány v trestní zákoník komentář, prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. a kolektiv, C. H. Beck 2012, 2. vydání u ust. § 88 tr. z. a zabývají se podmíněným propuštěním.

Dále pak vznáším dotaz, zdali je povinnému známý judikát, jenž by řešil časovou otázku ohledně splnění formální časové podmínky výkonu 1/2 či 2/3 uloženého trestu – tedy musí-li být splněna při nápadu návrhu na PP, anebo postačí, bude-li splněna při momentu rozhodování soudu o tomto návrhu?

PS. Druhý dotaz se možná zdá triviální, ovšem přesně v duchu bonmotu „Kde začíná problém, tam končí komentář“ se o této otázce nelze nic dozvědět ani v komentáři k tr. z. (Šámal), ani v komentáři k tr. ř. (Šámal, § 333 tr. ř.) a analogické užití nálezů, jenž se vztahují k aktuálnosti znaleckých posudků (rozhoduje se dle aktuálního stavu v době rozhodování, srov. §3/1 a 2 tr. z.; §81/1 s.ř.s.; §154/1 o.s.ř.) – viz III. ÚS 611/2000, III. ÚS 1735/10, II. ÚS 2503/16 – nemusí být zcela příléhavé. Jde přeci jen o jiné procesní otázky...“

K projednávané žádosti povinný subjekt sděluje, že se v případě judikátu R 44/1960 jedná o rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky, sp. zn. 4 Tz 8/60, v případě judikátu R 10/1963 o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR, sp. zn. 1 Tz 29/62, v případě judikátu B 1/1986-14 o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR, sp. zn. 1 Tz 9/85. Povinný subjekt oceňuje uvedení místa citace (konkrétního ustanovení) v komentářové literatuře v textu žádosti.

K druhému dotazu povinný subjekt uvádí, že k němu není možné v rovině informačního zákona odpovědět, a to z následujících důvodů. Povinný subjekt předeseílá, že upřednostnil poskytnutí obecné a komplexní odpovědi vysvětlující danou situaci před formalistickým odmítnutím dané části projednávané žádosti jako dotazu na názor či jako žádost o právní radu.

Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona nemůže poskytovat služby svým charakterem odpovídající poskytování právního poradenství ve smyslu zákona o advokacii. Pokud byste s přístupem povinného subjektu nesouhlasil, můžete využít možnosti stížnosti (viz poučení), případně podat novou žádost o informace, která by nicméně s pravděpodobností hraničící s jistotou byla odmítnuta.

Úvodem povinný subjekt k formulaci „*zdali je povinnému známý*“ vysvětluje, že Nejvyšší soud v rovině informačního zákona reprezentuje pověřená osoba – vedoucí oddělení styku s veřejností. Vedoucí oddělení styku s veřejností nemá povědomost o zájmovém judikátu. Tato okolnost nicméně pochopitelně nemá žádný vliv na skutečnost, zda určité rozhodnutí v zájmové právní oblasti existuje či nikoli. Pokud by dotaz směřoval na Nejvyšší soud jako instituci, pak by na danou otázku rovněž nebylo možné odpovědět, jelikož „názor Nejvyššího soudu“ je vždy personifikovatelný ke konkrétní osobě či osobám. Může jít o názor funkcionářů, soudního senátu či soudců. „Názor“ Nejvyššího soudu je konstruován zákonem předpokládaným způsobem, přičemž vždy záleží, komu v dané situaci přísluší „názor“ za Nejvyšší soud zaujmout. Pokud se jedná o rozhodování o dovolání, které přísluší tříčlenným senátům či velkému senátu daného kolegia, pak je zcela lhostejné, jakou má na věc názor funkcionář Nejvyššího soudu, pokud není současně členem daného senátu (pak ale vyjadřuje názor právě jako člen daného senátu a nikoli jako funkcionář).

Povinný subjekt uzavírá, že v rovině informačního zákona se nelze domáhat názoru povinného subjektu ani jeho funkcionářů, soudců či zaměstnanců (viz zcela kategorické ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona).

Ani pokud by informační žádost byla přeformulována na dotaz „vydal Nejvyšší soud rozhodnutí věnující se otázce XY“, by žádosti nebylo možné vyhovět (jednalo by se o v rovině informačního zákona nepřípustné poskytování právního poradenství, případně o vytvoření nové informace – odborné rešerše, jejíž vytvoření se nelze přes informační zákon domáhat).

K otázce lze závěrem ve stručnosti upozornit na právní zásadu „soud zná právo“. Tato zásada se nicméně projevuje právě a pouze při projednávání a rozhodování konkrétní věci v rámci soudního řízení, nelze se na jejím základě domáhat odpovědi na otázky typu „jak by soud rozhodoval, pokud by rozhodoval“. Právní moc ve státě je striktně rozdělena, orgánům moci soudní přísluší rozhodování soudních sporů (v podrobnostech ke srov. zejména zákon o soudech a soudcích, případně jednotlivé procesní předpisy), nikoli poskytování právních rad.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení. Lhůta pro podání stížnosti začíná běžet den po dni doručení. Stížnost se podává Nejvyššímu soudu, který ji k rozhodnutí předloží Úřadu pro ochranu osobních údajů, pokud stížnosti sám zcela nevyhoví.

S pozdravem

Mgr. Václav Vlček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí o informace